

N:o 150.

Af herr **G. B. Hellman**, om ändrad lydelse af 1 § iinstruktionen för taxeringsmyndigheterna.

Då vid innevarande års riksdag flera motionärer yrkat på förändringar i gällande bevillnings- och inkomstskatteförordningar och det således är möjligt, att Riksdagen kan vilja underkasta dessa förordningar revision, torde det vara på sin plats belysa en oegentlighet, som till viss grad, enligt mitt förmenande, vidlåder taxeringen af fast egendom på landet.

S. k. »annan fastighet»; som mestadels innefattar boningshus med fri eller ofri grund, men utan tillhörande jord af någon betydighet, upp-taxeras till det brandförsäkringsvärde byggnaden blifvit åsatt, men i fråga om taxeringen af jordbruksfastighet får det för egendomens åbyggnader gällande brandförsäkringsvärde oftast ingen betydelse till följd af bevillningsförordningens föreskrift i instruktionen, där det heter i § 1 mom. 3: — — — »börande vid bestämmande af detta värde afseende icke fästas å beskaffenheten af sådana byggnader, som på egendomens afkastning icke hafva något egentligt inflytande, liksom värdet af kreatur, redskap och andra inventarier eller förlag vid jordbruksfastighet icke heller må vid fastighetsvärdets bestämmande tagas i beräkning».

Det kan således inträffa, att en sådan »annan fastighet», åsatt visst taxeringsvärde på grund af brandförsäkringsvärdet, genom tillköp af jord och omföring såsom »jordbruksfastighet» åsättes lägre taxeringsvärde än densamma förut hade, trots det att egendomens verkliga värde måste anses hafva blifvit tillökadt.

Yrkanden hafva framkommit vid förra riksdagen och nu förnyats vid innevarande om införande äfven för jordbruk af en på själfdeklaration grundad, verklig inkomstbeskattning. Att ett sådant yrkande — teoretiskt sedt — har något skäl för sig, vill jag ej bestrida. I praktiken torde det dock blifva svårt, för att icke säga omöjligt, att tillämpa, samt dessutom rent af förhatligt, då det med nödvändighet tvingar hvarje jordbrukare, äfven den minsta, att föra fullständiga och detaljerade räkenskaper. Att bokföra verkliga kontanta inkomster medför ju i regeln inga större svårigheter, men värre är det att åsätta de förnödenheter, man af egen produktion använder, ett riktigt värde. Förmånen af fri bostad är äfven en inkomstpost, som ej så lätt låter sig beräknas i reda penningar.

Det är emellertid uppenbart, att, om tvenne jordbruksfastigheter — till areal och beskaffenhet i öfrigt lika goda — hafva väsentligt olika åbyggnader och äfven i fråga om trädgårdsanläggningar, parker och dylika förmåner äro vidt åtskilda, till sådana olikheter borde tagas hänsyn vid bestämmandet af de respektive egendomarnes taxeringsvärden.

För att vid taxering framkalla nödigt aktgifvande på beskaffenheten af fast egendoms åbyggnader m. m., hvilka i våra dagar mer än fordom spela en viktig roll, får jag med stöd af det anförda härmed vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte besluta att i instruktionen för taxeringsmyndigheterna utbyta de förut citerade orden i 1 § mom. 3 mot följande: — — — »börande vid bestämmande af detta värde skäligt afseende fästas vid åbyggnadernas beskaffenhet och brandförsäkringsvärde, befintligheten af trädgård, park, andel i härads- eller sockenallmanning, eller andra förmåner».

Stockholm den 28 januari 1904.

Gustaf B. Hellman.
